

Den rige mand og Lazarus

Prædiken til 1. søndag efter trinitatis.

Den første og den sidste bøn præsten beder ved alteret ved en gudstjeneste hedder kollektbøn. Ordet kollekt betyder fælles. Ligesom i ordet kollektiv.

Står præsten vendt mod menigheden, er han Kristus, som kommer til menigheden, som brudgommen kommer til bruden, men når han står med ansigtet mod alteret og beder, så beder han på hele kirkens vegne til Gud.

Den kirke som beder til Gud er naturligvis for det første dem, som er til stede ved gudstjenesten, men for det andet er kirken også alle, som bor i sognet.

Vi, som er i kirken om søndagen, har således et særligt embede. Vi beder stedfortrædende for alle døbte i sognet. Vi går i forbøn for dem.

Derfor gælder det, at jo færre, der går i kirke, jo vigtigere embede har dem, som gør det. På samme måde som jo færre brandmænd, der er i en by, jo vigtigere embede har de, som stadig er det. Det er, fordi der skal holdes kristen gudstjeneste, at Gud lader universet bestå. Gudstjenesten er verdens bærende søjle.

I kollekten ved gudstjenesten 1. søndag efter trinitatis, beder vi på alles vegne:

"Gud, himmelske Fader!

*Vi beder dig styre og regere vore hjerter
ved din Helligånd,*

*så vi ikke hører dit gode ord uden frugt
og omgås således med de jordiske goder,
at vi derover glemmer de evige."*

Det er hårde og formanende ord. Især er de hårde og formanende i den tid, vi lever i. Det er jo netop formentlig især nutidens dyrkelse af jordiske goder, som hindrer mennesker i at interessere sig for de åndelige og himmelske goder.

Med jordiske goder menes der naturligvis ikke kun snævert materielle ting, men også jordiske goder i form af sundhed velvære, underholdning osv.

Mange af goderne er i sig selv gode ting, som vi skal bruge og sætte pris på. Men hvis vi, midt i vores brug af de jordiske goder, glemmer det vigtigste, nemlig vores forhold til vores Skaber og Frelser Jesus Kristus, glemmer de hellige sakramenter, som han skænker os her i kirken, så bliver, siger Jesus, de jordiske goder til en forbandelse for os. Ligesom de blev det for den rige mand i lignelsen om den rige mand og Lazarus. Endnu værre end at glemme kirken og det evige liv på grund af jordiske interesser, endnu værre er det imidlertid, hvis man gør kirken til endnu et af de steder, hvor vi dyrker vores jordiske interesser.

Jordisk succes eller jordisk fiasko må aldrig ændre noget i kirken. Hverken Jesus eller disciplene ændrede noget, selvom det betød fiasko og døden på et kors, i løvearenaen, i galgen eller ved stening.

En kirke eller en præst eller biskop som søger popularitet og fornyelse, skal på dommens dag høre de samme ord som Jesus siger til den rige mand i pinestedet:

"Barn husk på at du fik dit gode, mens du levede."

Ja, det er på enhver måde sandt, at det er svært for den jordisk succesfulde at komme ind i Guds rige.

Lykke og succes er altid en hård prøvelse, thi hvor den jordiske lykke kommer ind i et menneskeliv, der kommer samtidig djævelen ind og frister mennesket til at stole på sig selv og sine egne evner.

Med vor velstand, sundhed og lykke spørger Gud os: "Holder I fast i troen på mig, selvom jeg har givet jer så mange muligheder for at flygte fra mig ved hjælp af jeres velstand?"

Den rige mand i lignelsen havde ingen undskyldning, thi som Jesus siger, så havde Moses og profeterne jo forkyndt sandheden for ham.

På samme måde er det blandt os i dag. Sandheden forkyndes jo også blandt os, og enhver har muligheden for netop nu at vende sig mod Gud og modtage Guds eget legeme og blod i Den hellige Nadver. Alle danskere hører kirkeklokkerne søndag morgen og har muligheden for at adlyde Guds kalden. Der findes intet mere simpelt end som svar på Jesu fortælling om den rige mand og Lazarus at folde sine hænder og med hjertet bede Gud om, at Han vil skænke os det evige liv i troen på Jesus Kristus. Når vi, således som vi gør i gudstjenesten, vender os mod Gud, så er vi de fattige i ånden, som skal arve Guds Rige. Så har vi allerede modtaget det evige liv i Abrahams skød. Jesus Kristus nedfor til dødsriget, men på tredjedagen opstod han, og han førte sit folk med sig op fra dødsriget. Det samme sker for os, når vi i morgen går op til alterbordet. Så føres vi fra dødsriget hjem til festbordet i Guds rige.